

klæret, at han ser det Samme i det ene Forsom i det andet. Under saadanne Omstændigheder forekommer det mig, at Grunden til at støtte et af et enkelt Medlem stillet Forslag, der i sine Følger i Virkeligheden vilde falde sammen med Udvalgets Forslag, maa bortfalde. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem burde tage Forslaget tilbage, et Forslag, der jo dog vanskelig vil blive vedtaget. Saavidt jeg opfattede den ærede Forslagsstiller igaar, anførte han som en Hovedgrund til at stille Forslaget, at man, hvis man ikke vedtog det, men vedtog Udvalgets Forslag, vilde gjøre det Samme, som man gjorde ifjor. Det er ikke rigtigt; ifjor vedtog vi slet Ingenting. Der forelaa vel en Indstilling fra Udvalget, men den kom ikke til Behandling i Salen. Dette fremgaar jo bl. A. tilstrækkelig af den høitærede Justitsministers Udtalelse igaar, idet han sagde, at han ikke havde modtaget nogen Tilkjendegivelse fra Folkethinget. Det er altsaa første Gang, vi faae Leilighed til at tage en Beslutning, og det forekommer mig, at saaledes som Sagen er kommen til at foreligge, maa vi nærmest være henvisne til at fremme for Udvalgets Forslag. Forøvrigt tror jeg, at det ærede Medlem maasse nok ved sin Motivering har skræmmet En og Anden, som ellers kunde være tilbøielig til at støtte hans Forslag. Der er et andet Andragende, om hvilket jeg ønskede at sige et Par Ord, nemlig Andragendet Nr. 2, som gaar ud paa en Forandring i Landkommunallovens §§ 21 og 25. Det ærede Udvalg har erkjendt, at dette Forhold trænger til en Omordning, men udtaler, at, da det henhører under den mellemkommunale Beskatning, finder det ikke Anledning til at gjøre nogen særlig Indstilling om dette Andragende. Jeg beklager, at Udvalget ikke har gjort nogen Indstilling, og hvis jeg i Lide havde været opmærksom derpaa, vilde jeg have tilladt mig at stille Forslag, thi det er jo dog altid usikkert, naar vi komme til en mellemkommunal Beskatning. De Forhold, der ere indtraadte, efterat en Høiesteretsdom har givet en Fortolkning af Landkommunallovens § 21 og 25 ere høist uheldige. Den Fortolkning, der er givet, maa jo anses for bindende. Det ærede Medlem for Ringjoberg Amts 3die Valgfreds (S. Madsen), der ogsaa igaar berørte Sagen, mente, at muligen kunde Landkommunallovens Bestemmelser fremdeles forstaaes ligesom hidtil, da Høiesterets Fortolkning, gjaldt Kjøbstadkommunalloven. Det ærede Medlem svævede imidlertid der i en Vildfarelse. De to Loves Bestemmelser ere nemlig i dette Punkt ikke væsentlig forskellige; der er en lille bitte Forskjel, som ikke har nogen Betydning, men den er snarrest ugunstig for Landkommunalloven. Høiesteret har sagt, at Bestemmelsen om de 4 Maaneders Ophold i Kommunen som Betingelse for Skattepligt er at forstaa saaledes, at disse 4 Maaneder skulle være i selve Skatteaaret. Naar man f. Ex. har boet i en Kommune i 1874 og har

fortsat dette sit Domicil ind i 1875, antog man tilbøiere, at Vedkommende, naar han fraflyttede Kommunen i det første Kvartal af 1875, var skattepligtig til Kommunen enten for et Kvartal eller for et halvt Aar, alt efter som Skatten opkræves kvartals- eller halvvaarsvis. De 4 Maaneder antog man kun at gjælde dem, der tilflyttede Kommunen. Nu er det ved Høiesteretsdommen fastslaaet, at, naar en Mand fraflytter en Kommune inden Udløbet af de 4 første Maaneder af Skatteaaret, er han for dette Skatteaars Vedkommende slet ikke skattepligtig for bemeldte Kommune. Det, der her er det Uheldige og leder til uretfærdige Resultater, er, at den Paagjældende ikke kommer til at betale Stat nogetsteds. Han kan nemlig heller ikke rammes i den Kommune, han tilflytter, idet han der først kan optages paa den Tilslagsligning, som lægges i Juni Maaned. Den Paagjældende slipper altsaa for at betale Stat for et halvt Aar. Dette er et Forhold, som finder Anvendelse i mange Tilfælde, og som ganske vist burde forandres. Jeg maa antage, at Fortolkningen fuldstændig er slaaet fast, og Lovgivningsmagten er altsaa paa dette Punkt ganske vist kommen til udtale Noget, som det neppe har været Meningen at udtale; imidlertid, Fortolkningen tilkommer jo Domstolene. Det vilde være overordentlig ønskelig, om den høitærede Indenrigsminister vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt og søge Manglen afhjulpen, og jeg beklager, at Udvalget ikke har fundet Anledning til at gjøre Indstilling derom.

Sag: Med Hensyn til den ærede sidste Talers Ytring, om hvad der havde været Hovedbegrunden til mit Andringsforslag, skal jeg bemærke, at han ikke har saa ganske rigtig opfattet samme. Selv om den høitærede Minister igaar udtalte, at han, hvad enten mit Andringsforslag eller Udvalgets Indstilling blev vedtagen, dog vilde tage Sagen under alvorlig Overveelse, saa forstod jeg hans Udtalelse saaledes, at der kun var Tale om, at han vilde tage Sagen under Overveelse, men ingenlunde gav Tilfaag om at ville fremlægge et Lovforslag, og Veien fra Overveelse og til Forelæggelse af en Lov kan endnu være meget lang. Det, jeg fremhævede igaar som min Hovedbegrunding, var, at Thinget selv fik Leilighed til at udtale sin Anskuelse om Sagen. Den ærede Ordfører har motiveret Udvalgets Indstilling paa en saadan Maade, at der deri laa en bestemt Tilkjendegivelse af, at der ikke tilsigtedes med Indstillingen at udtale en Aerkjendelse af, at man anser en Revision af Lyendeloven for heldig. Ivertimod udtalte han, at en saadan Aerkjendelse slet ikke var tilstede. Derfor en saadan Udtalelse anser jeg det for at være af Vigtighed, at Thinget faar Leilighed til at udtale, at det anser en Revision af Lyendeloven for nødvendig, og dertil kommer, hvad jeg ogsaa hentydede til